

REGELŐ.

Pesten vasárnap június 14^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

A' két Sforza.

(Folytatása.)

III. A' rokonkör.

„Ah Biancám! láttad - e Iginia Aldini mellképét?“ — kérde Irene beléptekor Biancától — a' fejedelem küldé azt neki; az Manetti remeke.“

A' terem, melybe Irene lépett, izletes családi szobája volt a' Ricciardi palotának: nem olly gazdag ékvényszerű, mint Galeazzoé, de izlésre nem alább való. A' falakon kellemes redőkben keleti rózsaszínű szövet habzott alá; a' padlózatot rugalmas velencei zöld szőnyeg borítá. A' bíbor nyugágyon Irene beléptekor két alak ült: egyik Bianca, másik a' ház távolabbi rokona, 's az erkély előtt áthaladt domino Geronimo Olgeato. Baráti csókkal fogadá barátnéját amaz, míg emez szerényen engede helyet.

„Sajnálom, de még eddig nem volt alkalmam a' remek művet láthatni“ — felelt e' közben Bianca.

„Az, valóban az; legalább is tizszer szebb az eredetinel.“

„Nem volna kedved édes Biancám képedet falon is láthatni?“ — kérde feléje fordulva Olgeato.

„Valóban édes Geronimóm, te nagyon meglepnél!“

„Nekem van szerencsém egy jeles festésszel barátságban lenni.“

„Ah hozd-el őt bácsikánk hozzánk!“ esenge a' vidor Irene.

„Ah hozd-el őt hozzánk, 's kérd e' szivességre!“

„Én biztosítlak kedves Biancám arról“ — mond Olgeato, 's egy csókot ejte rokona homlokára.

„Mate is jelen leendsz az álarczos tánczban Geronimo, ugy - e?“ — kérde Irene.

„Igen, én is ott fogok lenni. Ha szabad kérdenem, mi állepel fedendi a' szép Irene kellemeit?“

„Még magam sem tudom, hogy' öltözzünk! éppen azért jöttem hozzád Biancám, hogy értekezzünk a' dologról.“

„Ugy én távozo!“ — mond Olgeato, 's a' két kölgy homloka egy baráti csóktól pirult. A' szőnyeg elleplezé Geronimót.

„Ah Irene — sohajtá Bianca — én őt újra láttam!”

„Bizonyosan az egyházban, az első oszlopszatnál?”

„Igen, ott, ott, ’s milly szív és szemlánczólo tekintettel! Ollykor ollykor elandalodtam; midőn egy ragadó zenehang felébreszte, akkor vettem észre, hogy én mind addig az ifjú lángszemében olvastam a’ szerelem ígész pillanatait.”

„Boldog vagy Biancám; mert valóban én csak egyszer láttam az ifjút, de büszke lennék szerelmében, ha külseje, mit hinnem nem lehet, lelkének tiszta, bár parányitükre.”

„Te feltennéd Ireném hogy egy Ricciardi Bianca, egy alacson alávaló lelkűt szerethet? Nem, nem: ezt nem hihetem felőled!”

„Mondám én azt?” — mentegetődzék Irene.

„Szavaidba, meg-engedj, valami guny volt elrejtve, ’s Iren-engem — szíven talált.

„És nevét még sem tudod?” — kérdé tárgy-fordítólag Irene.

„Nincs, kitől tudhatnám: kiket kérdezék, vállat vontának, ’s megvetőleg kacagtak; ő egy szegény őrült, eszelős festész.”

„Ah te! azt nem hihetem!”

„Én az ellenkezőről bizonyos vagyok: reménylek és szeretek — sohajtá Bianca, ’s barátnéja keblével fedezvén arcza pirját. — Te boldog vagy Vincenzo szerelmében, ’s az a’ tiedben. Ti véttelen éldelitek a’ boldog órák örömkelyheit. Ti előttetek semmi gát, melly elzárná; és mielőttünk? — ah ismered atyám szívét; ő Olgeatónak akar adni: de hála az égnek, ő is más valakit szeret!”

„’S ki volna az?”

Nem lehet belőle semmi módon kivenni!”

„Hallod Biancám, az óra hetet, ütött mi még sem határoztunk!”

„Jer kedves, nézzük végig ruhatárunkat; ott bizonynyal lelünk egy két izletes darabkát” — mond Bianca; ’s a’ két hölgy egy mel-lék-ajtón ellebegett.

IV. Az arab.

A’ város egyik kinyuló, ritkán látogatott, ’s zajtalan külvárosában, a’ félig romok közül ó szerű nagyságában, büszkén nyulik-ki egy fél goth, fél görög modorzatú palota hamvas falaival, magas sötét oszlopaival, ritkán jártt márvány csarnokával. A’ kettős hajtalék alakú magas ablakok középsőjéből egy márvány erkély nyult-ki, miről az idők viszályai sem törülhették-le a’ parosi bélyeget. Négy oszlop corintheta modorban tartá a’ réztetőt, miről néhány rózsabokor ’s olajfalugos mosolygott alá.

Éjfél lehetett; csend virasztott mindenütt a’ palota körül; egy élő lény sem mutatkozott. Az erkélyen egy magas karesú ifjú össze-

fűzött karokkal 's melljére csüggesztett fővel andalgott. Ha olykor, mint a' tengerbe fuló, fel-felbukkant a' halavány hold az összehalmozott felleghullámok közül, egy igen szabályos, kellemes és nemes arcot tüntetett azelő, mellynek barna színezetét egy kissé a' halványság világosítá. Néhol egy két arab vonal rejtezett azon, 's mi nemes volt benne, egyesítettett a' többi olasz bélyeget viselővel, míg egy hosszú komoly kedélyű ábrázatban fejezték-ki magukat. Élénken lángoltak a' tüzes fekete szemek; a' magas parancsoló homlok vészszel 's viharral csatába szállni bátornak látszott; a' mennykövet 's csókot egy formán osztani tudó ajkak némán zárultak össze, mik fölött egy büszke sas orr nyult-le, 's a' nagy gögűhosszú nyak rendíthetetlen lelki erővel látszék kérkedni, mire gazdag fürtökben folyt alá a' hosszú, vállait 's hó fehér ingnyakát érő hullóhaj.

„Galeazzo! — tehát hijjába minden intés, minden kérés—sohajta félig magában, félig hallhatón a' lelkes ifjú; — te nyomorú gyáva vagy; elpuhult testben erőtelen lelket rejtő; erőtelent a' súlyedéstől téged visszatartoztatni. Hah te nem lehetsz Francesco gyermeke; mert nem tudsz önmagadon uralkodni, nem tudod fékezni a' szilaj szenvedélyeket: és egy fejedelmi trónt, Francesco trónját, bitorolsz.

„Lenézek a' sirnéma városra, és mintha minden kő, minden porszem az ártatlan elvérzett polgárok 's fejedelem buja karjai-ölelte hölgyek után nyögne, 's átkot kiáltna Milano zsarnokára: ekkor a' feldobbanó kebel szétszaggatva érzi a' vérség lánczeit, 's tört emelni készíti e' kart a' zsarnok ellen. Mit tegyek? nézzem tovább is békes szemekkel azon jogbitorlatokat, 's a' Sforza nevet szégyenítő? — Nem; neki vagy javulni, vagy veszni kell. Maria! én a' te — hah borzadok a' nevet kimondani, én fogom lealázni 's megtörni a' büszke zsarnokot, 's ha gögje törhetlen, fogadom, én őt megölni is tudom!“

Hirtelen nyomos léptek riaszták-fel a' gondolkozót, 's visszatekintvén, egy feketébe öltözött arab ifjút pillantott-meg.

„Hesir szólj! mi baj?“ mond baráti csók között a' gazda.

„Alma dor! a' fejedelem, a' büszke Ricciardi leánya —“

„Elég; tudom a' többit. Hesir e' szívet ezer tör dulta-át; tehát a' sólyom buja éhű szemei uj áldozatot lestek-ki. Nem, Istenemre! előbb fog biborod önvéredtől pirulva e' vállakon heverni, mint te a' hölgyet bántod. Esküszöm a' vérre, melly ereinkben foly, mellyet a' pazar alacson testvérétől másnak nyilatkoztatok, mit fogadtam, végbe is viendem. Nem, ezt nem türemdem tovább. — Még egy próbát veled, mint Galeazzo Sforzával, 's ha megtér az ember, akkor kibékül e' kebel a' fejedelemmel: különben reszkessen Mila-

no zsarnoka; mert Angelo Manfredi nem fogja tovább türhetni a' hazáján bitorlót.“

„Hagyd bátya! fontosabb közleni valóm van most, melyet tán orvosolhatlanná tesz minden uj percz.“

„Mi lenne az? — hamar öcsém!“

Hesir valamit sugott annak fülébe, 's mint egy Laocoon szobor izom - feszítette fájdalmaiban 's kétségbeesett vonaglataiban gyökeredett-le az ifjú.

„Jövő éjjel várj a' titkos ajtón“ — mond, 's indulatteltlen rohant a' terembe Almador. Egy percz mulva csikorgtak a' magas, vaskapu zárai, 's tetétől talpig fekete bársonba burkoltt két álarczós szinte szaladva rohant-ki azon.

V. Az álarczos táncz.

Szivrázó hangokban ömlött-szét a' zene a' pompás arany körágasoktól napvarázslott teremben; élénken 's nagy csoportokban hullámzott a' legtarkább 's különmeműbb álarczosok tömege. Egy másik nagyobb teremben hosszú körökben lejtettek Milano virágai, honnan ki 's behullámzott az embertömeg. Egy mandarin itt heves élénken villogó szemekkel beszélt egy Paria hölgygyel; mig amott egy rongyos koldus számtalan színű tarka bársonrongyaiban egész kört kacajra fakasztott talpra esett elménczségei által. Emitt gondolyás, csuklyás és Samojed egy fiatal schweiczi nyájór-leánykát mulattata: mig amott egy Condottiere, egy raguzai rabló, három böles tanácstag a' törvény kiszolgáltatásáról panaszkodtak. Majd gyöngyöktől 's drága kövektől ragyogó alakok egymásba fűződve lejtének - fel 's alá, majd a' domino - asztalokat, majd a' koczkázókat, majd a' poharazókat tekintve - meg.

A' karzat fehérmárvány oszlopához támaszkodva egy közép természetű alakot pillantunk - meg hattyú fehér bárson feszenyben 's alköntöskében; mely utóbbit, úgy látszott, vérpiros rózsák egészen a' hónalyig futó leveles száraikkal tartják össze: miket azonban közelebből rubinok és smaragdoknak ritka fényökről ismer-meg a' néző. Ez alak mellett az előbbi Samojed állt alázatosan, bőr-egyenruhájában.

„Ki az a' nagy világos ruhájú spanyol hölgy?“ — kérdi a' fehér a' Samojedet.

„Az Cassini Amalazunda, a' házi kisasszony.“

„És karján az a' bodorfürtű délczeg német lovag?“

„Antonetti Giovanni, a' hölgy mátkája, signor!“

„S az ott a' harmadik körágas alatti koldus mankójával, mit gondolsz, ki lehet?“

„Testini Manfredo, Imola egyik leggazdagabb patriciusa.”

„Anastasio — mond hevesen karján ragadva a' Samojedet a' fehér—és azon két hölgy, ki most a' két Mandarinhoz közelg?”

„Az az ibolyszín bárson uszanyos, aranyvirágos nyomatokkal, azt kérdeked fejedelem?”

„Igen, igen; nemde Bianca? ember! Ricciardi Bianca?”

„Igen 's az mellette a' sötétkék ezüst himzetű lengyelkében 's biborruhában, az Luchesi Irene.”

„Csak most érkeztek, nemde?”

„Igen.”

„Nyitva a' boltozat ajtaja!”

„H a k i m z a ott vár reád!”

„A' külső ajtó kulcsa 's fáklyás készen van-e?”

„Minden!”

Egy pillanat, 's többé a' két alak nem volt látható.

Mintegy óra múlva a' bibor kereveten magánosan ült Bianca, 's nem távol tőle Irene 's Vincenzio; midőn egy apród gyorsan hozzá jó.

„Az egekre kisasszony, kövessen naza!”

„Mi baj, Istenre kérlek!” — mond szorongva 's önkénytelen követve az apródot.

„Meg ne ijedjen kisasszony; a' signor egy kissé roszul érzi magát!” — felelt az apród, 's a' fényes szobák hosszú sorozatán eltűntek.

Alig hogy az apród Biancával eltávozott, egy fekete bárson palástba burkoltt magas álarczos rohan egyik teremből másikba, mintha valakit fellelni vágyna, 's érette aggódnék. Egy másik alak szintén feketében élénken forgatá szemeit szerte, 's egy alakot keresve öröm villanék arczán, 's a' Samojedhez lépett.

„Hakimza! a' fejedelem parancsa, hogy a' Ferencz-szerzet kisebb egyháza előtt várd őt!—A' fekete intett, 's gyorsan hagyá-ela' teremtet.

„Kösd ezzel-le nyelved' fiú!” — mond a' hattyú-fehér; 's az apród felemelte a' nehéz erszényt. A' homályosan világított szobában két alak állt, Galeazzo és Bianca.

A' fejedelem merészen irányzá a' hölgy felé lépteit. — „Biancám! koronája a' milanoi hölgyeknek, im előtted a' hatalmas Milano fejedelme térden esd szerelmedért, egy üdvért szemed láng egéből. Bianca! — egész szenvedélylyel ragadva keblére Bianca kezét — én szeretlek, imádlak tégedet!”

„Milano zsarnoka! Ricciardi Bianca nem Aldini Iginia; szégyeld magadat, pirulj asszony ember, 's tanuld-meg

tisztelni a' női erényt! — volt a' hölgy válasza, 's egy átszegző, egy mennykövező pillantat nyilazta-át Galeazzo arczát.

„O hallgass-meg engem Biancám; szánd-meg a' szerencsétlent; emeld-fel őt, a' port, az egekbe, karjaid közé?“ — esde újra száz meg száz csókkal halmozva a' parányi kezét.

„El előlem nem ember! — mond megvetőleg taszítva-el Galeazzót 's hátrálva — neked ártatlan, téged szerető nőd van, — és ember! te nem tiszteled a' nőnem szent jogait.“

„Ha ha ha, én kába! — mond kaczagva 's felugorva Galeazzo — egy nyomorú nobile leánya előtt én, Milano fejedelme? Nem többé nem; irtózom e' pillanatra emlékezni. Halld leány! mi közünkben nincs egy teremtés is; te martalékom vagy, 's Istenemre! nincs, ki e' karok közül többé téged kiragadna“ szökött a' fejedelem, 's mintegy örült 's megvakított, hévvel, görcsösen tárt karokkal rohant a' védtelen hölgy felé.

„Vissza gyalázatos asszony! a' Sforza név szennye; vissza, vagy Istenemre! többé napfényt nem látandsz!“ — dörgött most egy hatalmas szózat. Egy magas halvány barna árny tűnt-fel, 's egy hatalmas súlyú karddal a' fejedelmet földre löké.

„Hah! ki merte ezt tenni?“ átkozódék Galeazzo.

„Egy Sforza!“ — visszhangozták a' szózatot a' dörgő boltozatok, 's Galeazzo egyedül maradt.

(Folytatása következik)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász-hir.—Korláthon majus 12-kén virágzó élete 24-ik évében jobb létre költözött t. Detegi Meczner Sándor, t. n. Abauj megye t. aljegyzője 's több t. vgye táblabírája. Hideg tetemei 16-kán a' nevezett helységben levő családi sirboltba díszesen takarítottak-el. A' valóban jeles ifjúnak igen kora elhunytát szivből sajnáljuk. Méltán gyászolják őt rokonai, ismerősei és számtalan barátja. Benne nagyon kegyes urokat veszték hű jobbágysai.

K. LÁSZLÓ.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Kliegl József ur, azon nevezetes 's hirlapjaink által is annyira ajánlott betű-szedő és osztógépek feltalálója Pestre érkezvén, mintáinak megismerhetése iránt közelebből értesülhetni a' nemzeti casino előszobájában. Itt tartózkodása azonban csak jun. 12-ig volt határozva.

A' II-ik lóverseny jun. 8-kán, délután 4 órától 7¹/₂-ig, szép időben a' budapesti ekes világ 's tömérdek minden rangú és rendű néző jelenlétében ment végbe. — 1) Asszonyságok pályadíja; 1600 öl ismételve. 100 aranyat érő gyönyörű serleg az első, a' díjból fennmaradt aranyok 50-ig a' második lóé, azon felül ismét az elsőé. Futhatott, angolt kivéve, minden ló.

Először indult a' följegyzett 14-ből 4 ló; ezélnál mindkét izben első Lichtenstein Al. hg. Furiosissimája; második Lichtenstein Rud. hg. William-je volt; harmadik Czindery László ur Estrellá-ja: mely második izben visszahuzatott,—'s a' negyedik, második izben pedig 3-dik Széchenyi Istv. gr. Padishah-ja. Többiek bánatpénzt fizettek. A' pályatért először 3' 55" második izben 3' 50" alatt járták körül. Furiosissima lovasa Low volt. A' gazdagon aranyzott serlegen következő felirat vala olvasható: „Bátran fut versenyt, kit szépek dija tüzel rá.“ Mericzay A. — 2) Pestvárosi díj; 150 arany az első, a' díjból fennmaradt és tétpénzekből bejött aranyok 50-ig a' másodiké; azon felül ismét az elsőé. 1268 öl 2' 6" ismételve. Tét 10 arany; fele bánat. A' följegyzett 12 lóból indult öt; minthogy pedig Salamon G. ur 4. e. p. m. Alap, kimaradt, a' ezélhoz ért 4. — Első mind két izben Lichtenstein Al. hg. Furioso-ja, második Harrach Fer. gr. Bantam-ja volt; harmadik Széchenyi Istv. gr. Juliettá-ja, negyedik pedig Csapody Pál Jemimá-ja, melyek második izben visszahuzattak. A' nyertesek először 2' 59" másodszor 3' 5' alatt járták-meg a' pályatért. Furioso lovasa volt Low. A' Pest városi díj ezüst serlegén, melyben az aranyok voltak, következő felirat vala olvasható: „Pályakörön diadalmasnak Pest szánta jutalmul.“ St.— 3) Károlyi-tétverseny 2¹/₄ ang. mrtf. 1 000 ar. ezüst serlegben. Ezen felül minden lótól 50 ar. tét, fele bánat; a' második ló kapott 100 aranyat. A' följegyzett 6 lóból futott 4. Ezélnál első. Harrach Fer. gr. Troy-ja; második Hunyady Józ. gr. Spectre-je; harmadik 's negyedik Trauttmannsdorf hg. Laura 's Epidaurusa volt. Ennél gyönyörűbb futás ez éven nem történt; mert Troy először kitört, 's még is diadalmaskodott. Troy-t Thomas lovagolta. A' pályakört 4' 45" alatt járták-meg. Az ezüst serleg felirata, melyben az aranyok voltak, következő: „Rugtat elő robogó lovagok raja pálya porondján; győztes nyert díj ját jó gazdjára ruházza.“ — Az erdélyi díjért nem találkozván hat aláíró, ez éven sem futottak. — 4) Paraszt verseny. 1272 öl. Futhattak mezei gazdák saját lovai. Első lóé 75, másodiké 25 p. f. E' ezélna volt szánya a' Szalbek Jakab ur által ajánlott egy arany is. Indult 13 ló; egy mindjárt eleintén kitört. Ezélnál első: Bernard Antal, kartali; második Fényes Mihály, monori; harmadik Tóth András, öcsödi lakosé volt. A' pályatért 3' 30" alatt futák-meg.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' tenger sótartalma ról.—Mauret a' különböző tengerek sótartalmáról megjegyzé, hogy az a' déli oczeanban nagyobb, mint az éjszakiban, még pedig olly arányban, mint 1,02919—1,02757-hez, míg az egyenlítő körüli vizek közép számot képeznek a' kettő közt. Daubeny ur, vegytan professora Oxfordban, szintén ezt állítja mondván, hogy az egészen megegyez kísérletei eredményével. Ő az egyenlítő (k. h. 84° 30' Gr-tól) alatt 's a' nápolyi öbölben messze a' parttól, Ischia sziget fölött, meritett vizet olly arányúnak találá, mint 100—95,5-hez, míg ugyanazon vonal alatt (21° 30' ny. h.) az atlanti tengerből meritett viz még nagyobb sótartalomra mutatott, 's azzal, melly keleti hosszúság alatt meritett, olly arányban állt, mint 107,5—100 hoz. Ezen eredmény tökélyesen megegyez Lentz ur kísérleteivel, ki

Kotzebue kapitányt világkörüli útjában kíséré. Ezen természetbuvár számos kísérlet után meggyőződött: 1) hogy az atlanti oceanban nagyobb sótartalom van, mint a' déli tengerben, 's hogy az indiai ocean, mely amazokat összeköti, nyugoti részében, hol az atlanti oceanhoz közelit, nagyobb sótartalmú, mint kelet felé, hol a' déli tengerhez csatlakozik; — 2) hogy mindezen oceanban a' sótartalom maximuma éjszak felé, második pedig dél felé van, de amaz távolabb, emez közelebb az egyenlítőtől néhány fokkal délre van fölfedezve: de a' csendes tengeren e' pont eddigelé nincs meghatározva; — 3) hogy az atlanti tenger nyugoti része több sótartalommal bir, mint a' keleti; déli tengerben a' sótartalom nem látszik növekedni; — 4) hogy minél tovább megyünk éjszak felé, fogy a' víz fajlagi nehézsége; — 5) hogy az egyenlítőtől az é. sz. 45°-ig a' víz színétől ezer rófnyi mélységig ugyanazon sótartalmú. — Ez utóbbi állítást pontosnak nem tekinthetni; mert az eszközök, illy mélységből meríteni a' vizet, még tökéletlenek; kivévén azt, melyet nem rég Biot ur talált-fel, 's melylyel a' Bonite-n volt utasok többszöri próbát tettek. (Revue britannique).

Az alexandriai tó. — Ez a' nagy, Darlingfolyam torkolatánál levő ó, mint tudva van, nincs tengerbe kifolyás nélkül, de olly hullámtorlás, 's a' tenger és a' tó mély vize között olly hosszú sekélyek vannak, hogy a' vi-torlahajók 's gőzösök e' tóra mehetéséhez éppen semmi remény. M' Ghie által legujabban tett próba is dugába dült, 's így a' nagy Darlingfolyam megfosztaték a' tengerrel közvetlen összeköttetéstől. (Asiatic Journal).

KÜLÖNFÉLE.

Cantoni nők. A' chinai hölgyek arczbőre Cantonban rendkívül fehér, hajok pedig hollósötét, arany 's ezüst tükkel tele tömött, 's virágokkal cizfrázott. Termetők hódító, öltözetök pedig kíváncsat meghaladó illedelmes, természetes, gazdag és kényelmes. Fájdalom! azonban csak ritkán láthatók e' deli alakok. Csak néha lehet egyet-egyet házon kívül megpillantani, 's akkor is, minthogy lábaik rendkívül kicsinyek, nem mennek vagy futnak, hanem csak tipegnek, 's gyakran a' falhoz kell támaszkodniok. Ha idegent pillantanak-meg, annyira félnek, 's olly ingatag lábón állnak, hogy az készséggel felhagy követésökkel, nehogy a' félénk szép elesék, 's ő (mi bizonyos) nolens volens bastonnade-hoz jusson.

Kérelem. A' Regelő-Honművész jövő fel évi folyamatra megkezdődvén az előfizetés, kéretlennek annak t. cz. pártfogói, mel-tóztassanak rendeléseiket akár a' cs. k. postahivatalokon, akár a' kiadónál Pesten legalább e' hónap 20-ig megtenni: különben a' későbbben érkezett előfizetők czimeinek nyomtatása miatt a' jövő felévi 1-ső számok küldetése rendes időre meg nem történhetik. A' lak-helyeiket változtató előfizetőkre nézve mindenkor tanácsolhatóbb, hogy egyenesen a' kiadónál rendeljék-meg lapjaikat.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajton
uri utsza 612.